Instanța de fond: Judecătoria Chişinău (sediul Centru) (jud. Liudmila Holeviţcaia)
Dosarul nr. 3a-201/25 (2-22105226-02-3a-29012025)

Republica Moldova
Curtea de Apel Centru
D E C I Z I E

16 septembrie 2025 mun. Chişinău

Colegiul Civil, Comercial şi de Contencios Administrativ al Curţii de Apel Centru

Având în componenţa sa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorii Caşcaval Andrei şi Bostan Angela
Grefier Muzurchevici Maria

Judecînd în şedinţă publică, cererea de apel declarată de ***Nicolae Buzu*** asupra hotărârii Judecătoriei Chişinău (sediul Centru) din 10.07.2024, adoptată la acțiunea în contencios administrativ depusă de Nicolae Buzu împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministrului Afacerilor Interne privind anularea actului administrativ individual defavorabil și a deciziei adoptate în procedura prealabilă, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

C O N S T A T Ă:

Obiectul acțiunii, circumstanțele cauzei.

La data de 20.07.2022, reprezentantul reclamantului Buzu Nicolae, avocatul Cimpoi Ruslan, a depus acțiunea contencios administrativ împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministrului Afacerilor Interne, prin care a solicitat

- anularea deciziei MAI nr. 44/22-2718 din 04.07.2022 și a deciziei IGP nr. 34/2-B-2754/22 din 24.06.2022 privind respingerea cererii prealabile formulate și depuse de reclamant la 22.06.2022 cu privire la reexaminarea procedurii administrative nr. B-2194/22 din 19.05.2022 la cererea lui Buzu Nicolae prin care s-a respins cererea acestuia nr. B-2194/22 din 19.05.2022 cu privire la compensarea cheltuielilor de transport și de hrană pentru perioada deținerii funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni;

- anularea încheierii emise și aprobate de către șeful Inspectoratul General al Poliției la 14.06.2022 privind examinarea procedurii administrative nr. B-2194/22 din 19.05.2022 la cererea reclamantului prin care s-a respins cererea acestuia nr. B-2194/22 din 19.05.2022 cu privire la compensarea cheltuielilor de transport și de hrană pentru perioada deținerii funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni;

- încasarea de la Inspectoratul General al Poliției din cadrul MAI în beneficiul funcționarului public cu statut special (în prezent pensionat) Buzu Nicolae a sumei de

30550 lei (cheltuieli de transport), adică compensarea cheltuielilor legate de deplasările zilnice în interes de serviciu de la domiciliu său amplasat în mun. Chișinău la noul loc de muncă în orașul Nisporeni (74 km într-o singură direcție, conform celui mai scurt traseu), începând cu 30.10.2019 și până la 01.04.2020 (data când funcționarul public cu statut special a fost asigurat cu locuință de serviciu în or.Nisporeni), a sumei de 26476 lei (cheltuieli de transport), adică compensarea cheltuielilor legate de deplasările săptămânale în interes de serviciu de la domiciliu său amplasat în mun. Chișinău la noul loc de muncă în orașul Nisporeni (74 km într-o singură direcție, conform celui mai scurt traseu), începând cu 01.04.2020 și până la 03.01.2022 (data când reclaamntul s-a pensionat), a sumei de 10500 lei (hrana zilnică), adică compensarea cheltuielilor legate de alimentația zilnică a funcționarului, începând cu 30.10.2019 și până la 01.04.2020 (data când funcționarul public cu statut special a fost asigurat cu locuință de serviciu în or.Nisporeni, respectiv, a avut posibilitate să fie asigurat cu hrană de către familie la locuința de serviciu);

- compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate de către reclamant în legătură cu derularea prezentului proces judiciar, prin încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul acestuia a cheltuielilor pentru asistență juridică în sumă de 4040 lei;

În motivarea acțiunii menționează că, reclamantul Buzu Nicolae, la 30.10.2019 în temeiul ordinului nr. 566ef, în baza cererii sale, întocmită ”mai mult la insistența și în interesul conducerii IGP, în vederea realizării interesului părții pârâte”, a asigurat interimatul funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni a IGP al MAI pe parcursul a 6 luni, începând cu 30.10.2019 și până 29.04.2020.

Indica că la 28.04.2020 în temeiul ordinului nr. 199ef, în baza cererii sale, ”întocmită mai mult la insistența și în interesul conducerii IGP, în vederea realizării interesului părții pârâte”, a asigurat interimatul funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni a IGP al MAI pe parcursul a 6 luni, începând cu 30.04.2020 și până 29.10.2020.

La 29.05.2020 în temeiul ordinului nr. 239ef în baza cererii reclamantului, ”întocmită mai mult la insistența și în interesul conducerii IGP, în vederea realizării interesului părții pârâte”, a fost numit în funcția de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni a IGP al MAI, începând cu data de 29.05.2020.

La 03.01.2022 în conformitate cu ordinul MAI, IGP nr. 1ef a fost dispusă încetarea raporturilor de serviciu cu funcționarul public cu statut special Buzu Nicolae în conformitate cu art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI, adică, după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, fapt ce se confirmă prin extrasul din ordinul respectiv, semnat de șeful IGP.

Susținea reclamantul că pe toată perioada de exercitare a funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni a IGP al MAI în perioada cuprinsă între 30.10.2019 și până la 03.01.2022, acesta, având domiciliul în *****, ***** *****, la început zilnic (până la 01.04.2020 - când a fost asigurat cu locuință de serviciu), apoi săptămânal (până la 03.01.2022 - data pensionării) a fost nevoit să se deplaseze la serviciu în orașul

Nisporeni și înapoi la domiciliu şi, deși reclamantul era nevoit să se deplaseze zilnic, apoi săptămânal în interes de serviciu circa 74 km într-o singură direcție, pârâtul nu a luat nici o măsură în vederea asigurării funcționarului cu mașină de serviciu, cu carburant (taloane) sau alt mod de compensare a cheltuielilor de deplasare, astfel încât acesta era nevoit să se deplaseze cu automobilul proprietate (posesie) personală, care consumă circa 7 litri de motorină la fiecare 100 km (fără a lua în calcul uzura şi cheltuieli pentru schimbul uleiului, filtrelor, reparații, testarea tehnică, asigurare etc.).

Relatează că în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă extrajudiciară, la 19.05.2022 a înaintat pârâtului o somație prin care a solicitat plata benevolă în beneficiul său a sumei de 30550 lei cu titlu de cheltuieli de transport de la domiciliu său din mun. Chișinău la locul de muncă în orașul Nisporeni (74 km într-o singură direcție - conform celui mai scurt traseu), adică compensarea cheltuielilor legate de deplasările zilnice în interes de serviciu începând cu 30.10.2019 și pian la 01.04.2020; plata benevolă în său a sumei de 26476 lei cu titlu de cheltuieli de transport de la domiciliu său din mun. Chişinău la locul de muncă în orașul Nisporeni (74 km într-o singură direcție, conform celui mai scurt traseu), adică compensarea cheltuielilor legate de deplasările săptămânale în interes de serviciu începând cu 01.04.2020 și până la 03.01.2022; plata benevolă în beneficiul său a sumei de 10500 lei cu titlu de diurnă zilnică, adică compensarea cheltuielilor legate de alimentația zilnică a funcționarului începând cu 30.10.2019 și până la 01.04.2020; plata benevolă în beneficiul reclamantului a cheltuielilor pentru asistență juridică în sumă de 4040 lei.

Mai invocă reclamantul că la 14.06.2022 a primit încheierea emisă și aprobată de către șeful Inspectoratul General de Poliție la 14.06.2022 privind examinarea procedurii administrative nr. B-2194 din 19.05.2022 la cererea sa, prin care s-a respins cererea din 19.05.2022 cu privire la compensarea cheltuielilor de transport și de hrană pentru perioada deținerii funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni.

La 22.06.2022 reclamantul a formulat o cerere prealabilă prin care a solicitat pârâtului: anularea încheierii emise și aprobate de către șeful Inspectoratul General al Poliției la 14.06.2022 privind examinarea procedurii administrative nr. B-2194 din 19.05.2022 la cererea sa, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea reclamantului din 19.05.2022 cu privire la compensarea cheltuielilor de transport și de hrană pentru perioada deținerii funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni; reexaminarea cererii petentului și emiterea actului administrativ favorabil în sensul compensării sau reparării prejudiciului material suportat de funcționar în legătură cu exercitarea funcției deținute, prin achitarea în beneficiul său a sumei de 30550 lei (cheltuieli de transport), adică compensarea cheltuielilor legate de deplasările zilnice în interes de serviciu de la domiciliu său amplasat în mun. Chișinău la noul loc de muncă în orașul Nisporeni (74 km într-o singură direcție - conform celui mai scurt traseu), începând cu 30.10.2019 și până la 01.04.2020; a sumei de 26476 lei (cheltuieli de transport), adică compensarea cheltuielilor legate de deplasările săptămânale în interes de serviciu de la domiciliu său amplasat în mun. Chișinău la noul loc de muncă în orașul Nisporeni (74 km într-o singură direcție, conform celui mai scurt traseu), începând cu 01.04.2020 și până la 03.01.2022; a sumei de 10500 lei (hrana zilnică), adică compensarea cheltuielilor legate de alimentația

zilnică a funcționarului începând cu 30.10.2019 și până la 01.04.2020; compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate de către reclamantul în legătură cu derularea prezentei proceduri administrative extrajudiciare, prin încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției a cheltuielilor pentru asistență juridică în sumă de 4040 lei (cheltuieli suportate la situația datei de 22.06.2022).

Indica reclamantul că la 08.04.2022 a primit decizia MAI nr. 44/22-2718 din 04.07.2022, iar la 24.06.2022 şi decizia IGP nr. 34/2-B-2754/22 din 24.06.2022 prin care a fost dispusă, atât de către IGP, cât și de organul ierarhic superior - MAI, respingerea cererii prealabile formulate și depuse de reclamant la 22.06.2022 cu privire la reexaminarea procedurii administrative nr. B-2194/22 din 19.05.2022 la cererea sa prin care s-a respins cererea din 19.05.2022 cu privire la compensarea cheltuielilor de transport și de hrană pentru perioada deținerii funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni.

Menţionează reclamantul că în corespundere cu art. 20 din Legea nr.158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public: (3) Autoritatea publică este obligată să îl despăgubească pe funcționarul public în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material și/sau moral în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu. Potrivit art. 33 din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI: (1) Transferul funcționarului public cu statut special presupune numirea acestuia într-o funcție vacantă sau temporar vacantă în cadrul aceleiași autorități administrative sau într-o altă autoritate administrativă a Ministerului Afacerilor Interne. (2)Transferul funcționarului public cu statut special se face într-o funcție echivalentă cu cea deținută sau într-o funcție de nivel inferior la cererea scrisă a funcționarului. (3)Trimiterea în deplasare în interes de serviciu a funcționarului public cu statut special se realizează conform prevederilor Codului muncii. (4) În caz de transfer în interes de serviciu, la inițiativa angajatorului sau a persoanei împuternicite de către acesta, în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, într-o funcție publică cu statut special care necesită mutarea într-o altă localitate, funcționarul public cu statut special beneficiază de o indemnizație de transfer echivalentă cu un salariu lunar plus 50% din salariul său lunar pentru fiecare membru de familie, de asemenea de compensarea cheltuielilor pentru transportul bunurilor personale și al membrilor de familie care îl însoțesc. În conformitate cu art.42 din aceiași Lege:,Funcționarul public cu statut special are următoarele drepturi: e) dreptul la locuință de serviciu în condițiile legii; h) dreptul la receparea cheltuielilor de deplasare în interes de serviciu; o) alte drepturi prevăzute de lege, iar potrivit art. 47 din aceiași lege: (2) Funcționarul public cu statut special are dreptul la recompensarea cheltuielilor de transport utilizat în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu. Potrivit art.174 alin.(1) din Codul muncii: Prin deplasare în interes de serviciu se înțelege delegarea salariatului, conform ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii) angajatorului, pe un anumit termen, pentru executarea obligațiilor de muncă în afara locului de muncă permanent., iar potrivit art.175 din Codul muncii: Salariaților deplasați în interes de serviciu li se garantează menținerea locului de muncă(a funcției) și a salariului mediu, precum și compensarea cheltuielilor legate de deplasarea în interes de serviciu. Potrivit art.176 din Codul muncii: (1) în cazul deplasării în interes

de serviciu, angajatorul este obligat să compenseze salariatului: cheltuielile de călătorie tur-retur; cheltuielile de cazare; diurna; alte cheltuieli ce țin de deplasare.

Din reglementările expuse deduce reclamantul dreptul funcționarului cu statut special de a fi despăgubit cu ocazia fiecărei deplasări efectuate în interes de serviciu, indiferent de temeiul faptic și conținutul ordinului de transfer la un nou loc de muncă, neavând absolut nici o importanță, faptul că transferul în noua funcție din altă localitate (în speță din mun. Chișinău în orașul Nisporeni) a fost efectuată în baza cererii scrise de către funcționar, sau faptul că partea pârâtă vede prin acest transfer o avansare în funcție, consideră că actele administrative individuale prin care funcționarului Buzu Nicolae i-a fost refuzată compensarea cheltuielilor de transport și hrană zilnică (în speță, încheierea emisă și aprobată de către șeful Inspectoratul General al Poliției la 14.06.2022 privind examinarea procedurii administrative din 19.05.2022 la cererea sa; decizia MAI din 04.07.2022 și decizia IGP din 24.06.2022 privind respingerea cererii prealabile formulate și depuse de reclamant la 22.06.2022), sunt ilegale pentru că vin în contradicție cu dispozițiile 20 din Legea nr.158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public; art.art.174, 176 din Codul muncii, precum și dispozițiilor speciale ale art.art.33, 42 și 47 din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI.

Pornind de la principiul ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus (unde legea nu distinge, nici noi nu trebuie sa distingem), având în vedere că în reglementările compensării cheltuielilor de deplasare (tur-retur) legiuitorul nu face nici o distincție și nu reglementează, respectiv, nu face nici o diferențiere a temeiului faptic care a stat la baza efectuării de către funcționar a deplasării în interes de serviciu, astfel încât, orice deplasare făcută de către funcționar la locul său de muncă (în speță, în orașul Nisporeni) și de la locul său de muncă acasă (în speță, în mun. Chișinău) urmează a fi compensat din contul angajatorului (fie în temeiul unei înțelegeri prealabile, fie prin intermediul instanței de judecată).

Considera reclamantul că nu este admisibil ca funcționarul public să fie nevoit a cheltui din cont propriu, zi de zi, mijloace bănești pentru carburant în vederea deplasării la o distanță de circa 150 de km, iar angajatorul să fie scutit de obligația de a compensa către funcționar aceste cheltuieli, pentru simplu motiv că deplasarea de la Chișinău la Nisporeni și înapoi costă bani, iar partea pârâtă (afară de oferirea unei locuințe de serviciu cu întârziere) nu a întreprins nici o măsură concretă în vederea diminuării sau compensării acestor cheltuieli (prin asigurarea unui automobile de serviciu, prin oferirea carburantului etc.).

Totodată, având în vedere că dispozițiile art.177 din Codul muncii nu limitează dreptul angajatului de a fi despăgubit pentru toate deplasările făcute în interes de serviciu (indiferent dacă angajatorul a făcut sau nu ordin în acest sens), ci oferă drepturi și garanții noi pentru salariatul care acceptă să fie transferat la un alt loc de muncă, adică oferă compensații suplimentare(cheltuielile de mutare a bunurilor și familiei) față de cele care sunt stabilite și reglementate în alte texte de lege.

În acest context, reiterează că pârâtul nu-și poate întemeia refuzul de a compensa cheltuielile de deplasare a funcționarului pe dispozițiile art. 177 din Codul muncii, pentru

simplu motiv că aceste dispoziții ale art. 177 din Codul muncii se completează și se coroborează cu dispozițiile art.2 0 din Legea nr.158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public; art.art.174, 176 din Codul muncii, precum și dispozițiilor speciale ale art.art. 33, 42 și 47 din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI.

Susţinea reclamantul că obligația pârâtului de a compensa către funcționarul public cu statut special cheltuielile de transport și hrană nu se întemeiază în mod special doar pe dispozițiile art. 177 din Codul muncii, ci pe dispozițiile coroborate ale art. 20 din Legea nr. 158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public; art.art. 174, 176 din Codul muncii, precum și dispozițiilor speciale ale art.art. 33, 42 și 47 din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI și subliniază că dispozițiile Codului muncii posedă caracter general în raport cu dispozițiile cuprinse în Legea nr.158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI, astfel încât ori de câte ori există conflict sau neconcordanțe între normele cu caracter general și normele cu caracter special, normele cu caracter special vor deroga și se vor aplica cu prioritate în raport cu normele cu caracter special (specialia generalibus derogant = Legea speciala deroga de la legea generala).

Astfel, în opinia reclamantului în speță pentru angajarea răspunderii IGP, adică obligarea la plata despăgubirilor sunt suficiente dispozițiile speciale ale art.20 din Legea nr.158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public; precum și dispozițiilor speciale ale art.art.33, 42 și 47 din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI, astfel încât, potrivit art.47 alin.2) din Lege: ...(2) Funcționarul public cu statut special are dreptul la recompensarea cheltuielilor de transport utilizat în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu. În consecință, nu are nici o aplicabilitate la soluționarea speței art.70 din Codul muncii, deoarece pentru plata despăgubirilor de către angajator (în speță IGP) către angajat (în speță funcționarul public cu statut special Buzu Nicolae) este suficientă dovedirea faptului că reclamantul a suportat cheltuieli în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, neavând absolut nici o importanță cum anume interpretează aceste deplasări și cheltuieli angajatorul (IGP - în calitate de persoană interesată), fie că privește aceste deplasări ca deplasări în interes de serviciu, fie că nu dorește să le vadă.

Or, cert este că între mun. Chișinău și orașul Nisporeni există o distanță de cel puțin 74 km (conform celui mai scurt traseu), iar fiecare deplasare de la domiciliul reclamantului la noul loc de muncă în orașul Nisporeni implică în mod necesar suportarea de către reclamant a unor cheltuieli echivalente cu costul carburantului consumat de mașina utilizată de reclamant pentru deplasare.

Astfel, sub aspect procedural, invocă partea reclamantă art.68 din Legea nr.158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public: cauzele care au ca obiect raporturile de serviciu sînt de competența instanțelor de contencios administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.

Reiterează că, pentru pretenția expusă la pct.3 subpunctul 1 din acțiune, având în vedere faptul că reclamantul începând cu 30.10.2019 și până la 01.04.2020, parcurgea în interes de serviciu 150 de km zilnic (distanța rotunjită la minim, fără luarea în calcul a deplasărilor prin orașe), timp de 5 luni (21 zile lucrătoare pe lună), iar autovehiculul folosit pentru deplasare în interes de serviciu (automobilul personal al reclamantului de modelSkoda Octavia 1,6 consumă minim 7 litri de motorină la 100 km distanță (respectiv 10,5 litri de motorină tur-retur), în raport cu faptul că la momentul efectuării calculului (19.05.2022), cel mai ieftin litru de motorină costă 27,71 lei, conchide reclamantul că a suportat cheltuieli de deplasare în interes de serviciu în sumă totală de 30550 lei, conform formulei de calcul: 27,71 lei (costul unui litru de motorină) 10,5 (litri de motorină consumate zilnic) 21 (zile de muncă pe parcursul unei luni) 5 luni = 30550 lei.

Pentru pretenția expusă la pct.3 subpunctul 2 din acțiune, având în vedere faptul că reclamantul începând cu 01.04.2020 și până la 03.01.2022 parcurgea în interes de serviciu 150 de km săptămânal (distanța rotunjită la minim, fără luarea în calcul a deplasărilor prin orașe), timp de 21 de luni sau 91 de săptămâni (fiind efectuată o deplasare la începutul săptămânii și o deplasare la finele săptămânii), iar autovehiculul folosit pentru deplasare în interes de serviciu (automobilul personal al reclamantului consumă minim 7 litri de motorină la 100 km distanță (respectiv 10,5 litri de motorină tur-retur), în raport cu faptul că la momentul efectuării calculului, cel mai ieftin litru de motorină costă 27,71 lei, conchide reclamantul că a suportat cheltuieli de deplasare în interes de serviciu în sumă totală de 26476 lei, conform formulei de calcul: 27,71 lei (costul unui litru de motorină) 10,5 (litri de motorină consumate săptămânal) 91 de săptămâni = 26476 lei.

La fel, pentru pretenția expusă la pct.3 subpunctul 3 din acțiune, având în vedere faptul că începând cu 30.10.2019 și până la 01.04.2020, era nevoit să-și procure hrană din mijloace proprii, fiind privat de opțiunea de a se alimenta la domiciliul său timp de 5 luni (21 zile lucrătoare pe lună), iar valoarea unei diurne zilnice conform informațiilor din 2018 accesate pe saitul www.contabilsef.md/ro în alte orașe ale ţării (decât cele mari) a fost egală cu 100 lei zilnic (în anul 2018), conchide reclamantul că a suportat cheltuieli de alimentație în alt oraș decât domiciliul său timp de 105 zile în sumă totală de 10500 lei, conform formulei de calcul: 100 lei (valoarea diurnei zilnice) 105 zile = 10500 lei.

Hotărîrea instanţei de fond ce constituie obiectul apelului.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 10 iulie 2024, s-a respins acţiunea în contencios administrativ, înaintată de către Nicolae Buzu împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministrului Afacerilor Interne privind anularea actului administrativ individual defavorabil și a deciziei adoptate în procedura prealabilă, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Verificarea admisibilităţii apelului.

Invocând ilegalitatea hotărârii instanței de fond, la 18.07.2024, Buzu NIcolae, reprezentat de avocatul Cimpoi Ruslan, a declarat apel asupra hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 10 iulie 2024.

În conformitate cu prevederile art. 232 alin. (1) Cod administrativ, *apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată în termen de 30 de zile de la*

pronunţarea dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată transmite neîntîrziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărîrii, instanţei de apel.

Din materialele cauzei rezultă că, la caz dispozitivul hotărîrii instanţei de fond a fost pronunţat public la 10 iulie 2024, iar cererea de apel a fost depusă la 18.07.2024, prin urmare Completul judiciar constată că, apelul declarat de Buzu Nicolae a fost depus în interiorul termenului legal.

Potrivit art. 232 alin. (2) Cod administrativ, *motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărîrii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată.*

În speță, materialele cauzei atestă că hotărîrea motivată a fost comunicată apelantului la 27.11.2024, iar motivarea apelului a fost depusă la 23.12.2024 /f.d.116-129/, adică cu respectarea prevederilor art. 232 alin. (2) Cod administrativ.

Argumentele apelantului vis-a-vis de pretinsa ilegalitate a hotărîrii atacate cu apel.

În susținerea apelului, Buzu Nicolae a reiterat argumentele de fapt și de drept expuse în acțiunea depusă solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi decizii privind admiterea acțiunii, în modul formulat.

Invocă apelantul suplimentar că prima instanţă a aplicat eronat dispoziţiile art. 177 Codul muncii,urmând a fi aplicate în speţă normele speciale ce reglementează raportul de muncă între părţi, astfel încât nu a aplicat dispoziţiile speciale de la art. 20 al Legii nr. 158/2008 şi ale art. art. 33, 42, 47 ale Legii nr. 288/2016, având în vedere că apelantul era funcţionar public cu statut special.

Argumentele părții intimate vis a vis de apelul declarat:

Prin referința depusă la data de 21.02.2025, Inspectoratul General al Poliţiei al MAI a solicitat respingerea apelului declarat de Buzu NIcolae, cu menținerea hotărârii primei instanțe ca fiind legală și întemeiată.

Prin referința depusă la data de 24.02.2025, Ministerul Afacerilor Interne a solicitat respingerea apelului declarat de Buzu Nicolae, cu menținerea hotărârii primei instanțe ca fiind legală și întemeiată.

Argumentele participanților la proces:

În ședința instanței de apel, apelantul Buzu Nicolae, reprezentantul apelantului, avocatul Cimpoi Ruslan, reprezentanţii intimatului Ministerul Afacerilor Interne nu s-au prezentat, deşi au fost înştiinţați legal despre locul, data şi ora examinării cauzei, solicitând examinare în lipsa lor, motiv din care, pornind de la reglementările art.239 alin. (2) Cod administrativ, Completul judiciar a dispus judecarea cauzei în absenţa acestora.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General al Poliţiei, Aspru Maria, în şedinţa instanţei de apel a pledat pentru respingerea apelului declarat de Buzu Nicolae, cu menținerea hotărîrii instanței de fond ca fiind legală și întemeiată.

Audiind participanții prezenți în ședința de judecare a apelului, studiind materialele dosarului şi înscrisurile administrate, analizând starea de fapt în coroborare cu argumentele expuse în cererea de apel, Completul specializat în

examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că apelul declarat de Buzu Nicolae este neîntemeiat, motiv din care urmează a fi respins, cu menţinerea hotărîrii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 10 iulie 2024, din următoarele considerente.

Aprecierea instanţei de apel a argumentelor părţilor şi cadrului legal aplicabil speţei:

În conformitate cu prevederile art. 195 Cod administrativ, *procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171.*

Potrivit dispoziţiilor art.219 alin.(1), (3) Cod administrativ, *(1) Instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. (3) Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.*

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, *examinînd cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele deciziirespinge apelul.*

Conform art. 239 Codul de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată*.

În temeiul art.240 alin.(1) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii*.

Hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanţele care au importanţă la soluţionarea cauzei şi care au fost verificate în şedinţa de judecată multilateral, complet, fiind elucidate probele privind circumstanţele constatate ale cauzei.

Prevederile legale enunţate impun în mod expres, obligația instanţei de apel să verifice circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Respectiv, conform practicii CEDO instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară. (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru, analizând legalitatea hotărârii pronunţate în raport cu prevederile art.225 Cod administrativ; art. 239 – 241 Cod de procedură civilă, constată că aceasta urmează a fi menţinută, or instanţa de fond, corect a elucidat şi constatat circumstanţele cauzei, a

verificat şi apreciat obiectiv, probele prezente la materialele cauzei, stabilind corect circumstanțele de fapt și aplicând corect legislația pertinentă ce guvernează raportul litigios.

Materialul probatoriu administrat de instanța de fond, denotă următoarea situaţie;

<u>În fapt</u>:

Materialele cauzei atestă că apelantul a exercitat funcţia de şef interimar al Inspectoratului de Poliţie Nisporeni, în care a fost transferat în baza cererilor acestuia din 29.10.2019 și din 22.04.2020, în baza ordinelor IGP nr. 566ef din 30 octombrie 2019 şi nr. 189ef din 28 aprilie 2020, prin care interimatul funcţiei indicate a fost prelungită până la 29.10.2020,

Prin ordinul șefului IGP nr. 239ef din 29 mai 2020 apelantul, în baza cererii sale din 20.05.2020, a fost confirmat în funcția de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni, cu încetarea interimatului.

La 03 ianuarie 2022 a fost depus raportul de eliberare din serviciu al apelantului, în calitate de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni, în baza căruia raportul de muncă a fost încetat în legătură cu pensionarea acestuia.

La 19.05.2022 apelantul a adresat Inspectoratului General al Poliţiei cererea nr. B-2194/22, prin care a solicitat compensarea cheltuielilor de transport, suportate în perioada activităţii sale în cadrul Inspectoratului de Poliţie Nisporeni, determinate din deplasările realizate în perioada activităţii de la domiciliul său în mun. Chişinău la locul de muncă, a cheltuielilor de alimentaţie zilnică în aceeaşi perioadă.

Prin încheierea din 14.06.2022 privind examinarea procedurii administrative nr. B-2194/22 din 19.05.2022 la cererea lui Buzu Nicolae privind compensarea cheltuielilor de transport și hrană pe perioada deținerii funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni, autoritatea publică pârâtă IGP a finalizat procedura administrativă.

Nefiind de acord cu soluţia intimatului, apelantul a depus o cerere prealabilă împotriva încheierii din 14.06.2022, solicitând anularea acesteia pe cale extrajudiciară, reexaminarea petiției și emiterea actului administrativ favorabil privind compensarea cheltuielilor suportate.

Cererea prealabilă a apelantului a fost respinsă prin deciziile emise în procedura prealabilă - decizia Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-B-2754/22 din 24.06.2022 şi decizia Ministerului Afacerilor Interne nr. 44/22-2718 din 04.07.2022.

<u>Admisibilitatea acțiunii</u>:

Prevederi relevante ale Codului administrative sunt următoarele:

Articolul 20. *Acţiunea în contencios administrativ*

Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Articolul 206. *Felurile acţiunilor în contencios administrativ*

(1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare);

Reieșind din cerințele formulate în cererea de chemare în judecată, rezultă că, acțiunea reclamantului este una în obligare. Or procedura prealabilă a fost inițiată la cererea acestuia cu privire la compensarea cheltuielilor de transport şi de alimentare pe perioada activităţii în cadrul Inspectoratului de Poliţie Nisporeni.

Articolul 191. *Competenţa jurisdicţională pentru acţiunea în contencios administrativ*

(1) Cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.

Articolul 196. *Competenţa teritorială pentru acţiunea în contencios administrativ (1) Acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, daca legea nu prevede altfel*.

Ținînd cont de obiectul acțiunii, sediul autorităților publice pîrîte, precum și avînd în vedere prevederile art.191 alin. (1) Cod administrativ, examinarea prezentei cauze ține de competența Judecătoriei Chișinău, or obiectul acesteia nu se regăsește în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art.191 Cod administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ în obligare a fost înaintată de apelant/reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Articolul 17. *Dreptul vătămat*

Drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Articolul 39. Accesul liber la justiţie

(1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit.

(2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Articolul 189. *Înaintarea acţiunii în contencios administrativ*

(1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Articolul 10. *Actul administrativ individual*

(1) Actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11. *Categoriile actelor administrative individuale*

(1) Actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

Instanța de apel statuează că încheierea din 14.06.2022 privind examinarea procedurii administrative nr. B-2194/22 din 19.05.2022 la cererea lui Buzu Nicolae

privind compensarea cheltuielilor de transport și hrană pe perioada deținerii funcției de șef al Inspectoratului de Poliție Nisporeni reprezintă un act administrativ individual defavorabil apelantului, prin care cererea lui Buzu Nicolae adresată autorității publice a fost respinsă.

Or prin acesta s-a refuzat în satisfacerea cererii cu privire la compensarea cheltuielilor invocate de apelant.

Articolul 19. *Cererea prealabilă Cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative*.

Articolul 162. *Scopul procedurii prealabile*

(1) Procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale.

(2) Dacă autoritatea publică nu soluționează petiția în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă.

(3) Cererea prealabilă poate fi îndreptată spre:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul;

b) emiterea unui act administrativ individual.

Articolul 208. *Respectarea procedurii prealabile*

(1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege.

După cum rezultă din materialele cauzei elucidate supra se reține că Buzu Nicolae anterior sesizării instanței de contencios administrativ cu prezenta acțiune a respectat procedura prealabilă.

Cererea prealabilă a apelantului a fost respinsă prin deciziile emise în procedura prealabilă - decizia Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-B-2754/22 din 24.06.2022 şi decizia Ministerului Afacerilor Interne nr. 44/22-2718 din 04.07.2022

Articolul 209. *Termenul de înaintare a acţiunii în contencios administrativ*

(1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la:

a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia;

Astfel, coroborând prevederile normelor legale citate anterior, cu circumstanțele de fapt ale cauzei, Completul judiciar consideră că acțiunea în obligare înaintată de Buzu Nicolae la 20.07.2022 a fost depusă în termen, cît și cu respectarea procedurii prealabile, din care motive, instanța de fond corect a reținut spre examinare fondului cerințelor formulate în acțiune.

<u>Cu referire la fondul acțiunii</u>:

Articolul 224. *Hotărîrile instanţei de judecată*

(1) Examinînd acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

b) în baza unei acţiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenţiei reclamantului de emitere a actului este întemeiată.

f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit.a)–e).

Fiind învestită cu soluționarea cauzei ca instanță de fond, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, prin hotărîrea din 10 iulie 2024 a respins acţiunea în contencios administrativ, înaintată de către Buzu Nicolae împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministrului Afacerilor Interne privind anularea actului administrativ individual defavorabil și a deciziei adoptate în procedura prealabilă, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru susține ca fiind legală soluția primei instanțe, iar în argumentarea poziției sale reține următoarele.

LEGISLAŢIA PERTINENTĂ (în vigoare la data inițierii procedurii administrative):

Constituția Republicii Moldova:

Articolul 43 *Dreptul la muncă şi la protecţia muncii*

(1) Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă, precum şi la protecţia împotriva şomajului.

(2) Salariaţii au dreptul la protecţia muncii. Măsurile de protecţie privesc securitatea şi igiena muncii, regimul de muncă al femeilor şi al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repaosul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiţii grele, precum şi alte situaţii specifice.

Articolul 54 *Restrângerea exerciţiului unor drepturi sau al unor libertăţi*

(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului şi cetăţeanului.

(2) Exerciţiul drepturilor şi libertăţilor nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internaţional şi sunt necesare în interesele securităţii naţionale, integrităţii teritoriale, bunăstării economice a ţării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă şi infracţiunilor, protejării drepturilor, libertăţilor şi demnităţii altor persoane, împiedicării divulgării informaţiilor confidenţiale sau garantării autorităţii şi imparţialităţii justiţiei.

(3) Prevederile alineatului (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24.

(4) Restrângerea trebuie să fie proporţională cu situaţia care a determinat-o şi nu poate atinge existenţa dreptului sau a libertăţii.

Codul muncii:

Articolul 70. *Trimiterea în deplasare în interes de serviciu*

Trimiterea salariatului în deplasare în interes de serviciu poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 60 de zile calendaristice, în modul şi în condiţiile prevăzute la art.174-176. Această perioadă poate fi prelungită pentru o perioadă de pînă la un an calendaristic numai cu acordul scris al salariatului.

Articolul 174. *Deplasarea în interes de serviciu*

(1) Prin deplasare în interes de serviciu se înţelege delegarea salariatului, conform ordinului (dispoziţiei, deciziei, hotărîrii) angajatorului, pe un anumit termen, pentru executarea obligaţiilor de muncă în afara locului de muncă permanent.

Articolul 176. *Compensarea cheltuielilor legate de deplasarea în interes de serviciu*

(1) În cazul deplasării în interes de serviciu, angajatorul este obligat să compenseze salariatului:

a) cheltuielile de călătorie tur-retur;

b) cheltuielile de cazare;

c) diurna;

d) alte cheltuieli ce ţin de deplasare.

(2) Modul şi mărimea compensării cheltuielilor legate de deplasările în interes de serviciu se aprobă de Guvern. Unităţile cu autonomie financiară pot stabili în contractul colectiv de muncă mărimi sporite ale acestor compensaţii.

Articolul 177. *Compensarea cheltuielilor în caz de transferare la muncă într-o altă localitate*

(1) La transferarea salariatului, în baza unei înţelegeri prealabile în formă scrisă cu angajatorul, la muncă într-o altă localitate, angajatorul este obligat să-i compenseze acestuia:

a) cheltuielile legate de mutarea într-o altă localitate a salariatului şi a membrilor familiei sale (cu excepţia cazurilor cînd angajatorul asigură transportarea persoanelor respective şi a bunurilor lor);

b) cheltuielile de stabilire la noul loc de trai.

(2) Mărimile concrete ale compensării cheltuielilor specificate la alin.(1) se determină prin acordul părţilor contractului individual de muncă, dar nu pot fi mai mici decît cele stabilite de Guvern.

Legea privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne:

Articolul 31. *Apariţia raportului de serviciu*

Raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special apare la data numirii persoanei în funcţie în condiţiile prezentei legi.

Articolul 32. *Modificarea raportului de serviciu*

Raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special se modifică prin:

a) transfer;

b) detaşare;

c) suspendarea din funcţie;

d) asigurarea interimatului funcţiei;

e) promovare;

f) reîncadrare.

Articolul 33. *Transferul şi trimiterea în deplasare în interes de serviciu*

(1) Transferul funcţionarului public cu statut special presupune numirea acestuia într-o funcţie vacantă sau temporar vacantă în cadrul aceleiaşi autorităţi administrative sau într-o altă autoritate administrativă a Ministerului Afacerilor Interne.

(2) Transferul funcţionarului public cu statut special se face într-o funcţie echivalentă cu cea deţinută sau într-o funcţie de nivel inferior la cererea scrisă a funcţionarului.

(3) Trimiterea în deplasare în interes de serviciu a funcţionarului public cu statut special se realizează conform prevederilor Codului muncii.

(4) În caz de transfer în interes de serviciu, la iniţiativa angajatorului sau a persoanei împuternicite de către acesta, în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, într-o funcţie publică cu statut special care necesită mutarea într-o altă localitate, funcţionarul public cu statut special beneficiază de o indemnizaţie de transfer echivalentă cu un salariu lunar plus 50% din salariul său lunar pentru fiecare membru de familie, de asemenea de compensarea cheltuielilor pentru transportul bunurilor personale şi al membrilor de familie care îl însoţesc.

Articolul 42. *Drepturile funcţionarului public cu statut special*

Funcţionarul public cu statut special are următoarele drepturi:

a) dreptul de a-şi cunoaşte drepturile şi obligaţiile de serviciu;

b) dreptul de a evolua în carieră în modul şi condiţiile stabilite prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne;

c) dreptul la plăţi salariale şi alte drepturi băneşti stabilite de legislaţia în vigoare;

d) dreptul la uniformă, la echipament special şi de protecţie, la asistenţă medicală şi psihologică, la proteze, precum şi la medicamente gratuite, în condiţiile stabilite prin hotărîre de Guvern;

e) dreptul la locuinţă de serviciu în condiţiile legii;

f) dreptul la concediu de odihnă anual plătit, la concediu de odihnă anual suplimentar plătit şi la concediu neplătit, precum şi la concediile sociale prevăzute de legislaţia în vigoare şi de contractele colective de muncă şi convenţiile colective;

g) dreptul la tratament şi recuperare în condiţiile stabilite de Guvern;

h) dreptul la recuperarea cheltuielilor de deplasare în interes de serviciu;

i) dreptul la portul armelor din dotare sau personale în condiţiile legii;

j) dreptul la asigurarea obligatorie şi protecţie din partea statului conform legii;

k) dreptul la asistenţa juridică, acordată pe bază de cerere, pentru situaţii care privesc îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, conform procedurii stabilite de Ministerul Afacerilor Interne;

l) dreptul la organizarea şi participarea la întruniri cu caracter profesional şi social, în afara orelor de serviciu;

m) dreptul la călătorii fără plată în interes de serviciu, potrivit dispoziţiilor prezentei legi;

n) dreptul la dotare tehnico-materială;

o) alte drepturi prevăzute de lege.

Articolul 47. *Dreptul la călătorii gratuite*

(1) În vederea exercitării atribuţiilor sale de serviciu, funcţionarul public cu statut special are dreptul să călătorească gratuit pe întreg teritoriul ţării, în toate tipurile de transport public urban, suburban şi interurban (cu excepţia taximetrelor).

(2) Funcţionarul public cu statut special are dreptul la recompensarea cheltuielilor de transport utilizat în legătură cu exercitarea atribuţiilor sale de serviciu.

Raportând dispoziţiile legale citate la circumstanţele speţei Completul judiciar subliniază că transferul apelantului în funcţia de şef interimar al Inspectoratului de Poliţie Nisporeni, iar ulterior în funcţia de şef al acestuia, s-a realizat la iniţiativa apelantului, în baza cererilor acestuia, fapt ce atestă că în speţă nu a avut loc o deplasare în interes de serviciu a apelantului.

Din aceste motive Completul judiciar apreciază ca fiind nefondate argumentele apelantului referitoare la faptul că normele invocate de prima instanţă sunt inaplicabile speţei şi aceasta a aplicat eronat normele speciale ce reglementează activitatea funcţionarului public cu statut special, deoarece normele invocate de apelant nu impune în sarcina intimatului, în conjunctura prezentei speţe, obligaţia de compensare a cheltuielilor de transport şi de alimentare a apelantului, pretins suportate de acesta pentru exercitarea funcţiei nominalizate.

În lumina celor expuse, Completul judiciar reţine şi faptul că apelantul, pretinzând compensarea cheltuielilor de transport aferente utilizării autovehiculului personal pentru deplasarea de la/ domiciliu la/de la locul de muncă nu a probat necesitatea utilizării autovehiculului personal şi motivul neutilizării transportului public, pentru care Legea îi oferă dreptul de călătorie gratuită, şi nici nu a probat suportarea altor cheltuieli pretinse, motive pentru care Completul judiciar o dată în plus constată şi caracterul neprobat al pretenţiilor înaintate.

În acelaşi context Completul judiciare apreciază ca fiind inaplicabile speţei prevederile art. 47 alin. (2) al Legii nr. 288/2016, în condiţiile în care această normă reglementează compensarea cheltuielilor de transport în legătură cu exercitarea atribuţiilor de serviciu, nu şi de deplasare la locul de muncă, iar compensarea cheltuielilor de alimentare a apelantului (care ar fi fost suportate de acesta şi dacă s-ar fi aflat la locul de muncă în regiunea domiciliului său) în general nu au o acoperire legală în situația în care acestea nu au fost realizate în cadrul unei detașări sau deplasări în interes de serviciu.

La fel, Completul judiciar apreciază ca fiind eronate trimiterile apelantului la prevederile art. 20 al Legii nr. 158/2008 cu privire la funcţia publică şi statutul funcţionarului public în condiţiile în care sumele pretinse de apelant nu constituie un prejudiciu suportat de acesta în exercitarea funcţiei, motiv pentru care norma indicată nu impune intimaţilor sarcina compensării acestor sume.

Din aceste considerente se constată că instanța de fond întemeiat a conchis asupra netemeiniciei acțiunii în contencios administrativ formulate de către Buzu Nicolae.

Urmare a constatărilor detaliate supra vis-a-vis de circumstanțele faptice ale cazului dedus judecării în ordine de apel, Completul judiciar concluzionează că, argumentele expuse de către Buzu Nicolae în cererea de apel sunt lipsite de substanță obiectivă, iar instanța de fond - reieșind din cumulul probelor administrate, a soluționat cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în consecință hotărârea emisă fiind legală şi întemeiată, în corespundere cu art. 130 CPC.

Prin prisma acestor constatări, Completul judiciar concluzionează că la caz dubiul judiciar a fost înlăturat, netemeinicia cerințelor părții apelante a fost demonstrată, iar argumentele invocate de către apelant poartă caracter pur formal.

Cercetând cu maximă diligență materialele prezentate, Colegiul notează că dosarul nu conţine vre-un element susceptibil să o facă să ajungă la o altă concluzie în prezenta cauză.

Sintetizând cele detaliate mai sus, statuând cu certitudine că argumentele părții apelante sunt neîntemeiate, iar hotărârea instanţei de fond este legală și întemeiată, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ conchide a respinge apelul declarat de Buzu Nicolae şi a menţine hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 10 iulie 2024.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 CPC, Completul de Contencios Administrativ din cadrul Colegiului Civil, Comercial şi de Contencios Administrativ al Curţii de Apel Centru

D E C I D E :

Apelul declarat de Nicolae Buzu, ***se respinge***.

Se menține hotărîrea Judecătoriei Chişinău (sediul Centru) din 10.07.2024.

Decizia este executorie de la emitere, însă poate fi contestată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie.

Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Președintele completului,

Judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Caşcaval Andrei

Bostan Angela